

JOHNNY THE SELFKICKER

Twee voorvallen

INVASIE IN WEESP (oktober '62)

Robert Jasper (Nederlands grootste geestenbezweerder) heeft al een tijdje de kriebel in z'n kont. Er moet eenvoudig iets gebeuren. Ik zeg hem mijn medewerking toe, omdat ik vind dat ik mijn spieren wat moet ontspannen. De laatste tijd doe ik niets anders dan slapen en slapen (het masturberen daarbij inbegrepen). Ik voel me lamlendiger dan ooit.

Zorgvuldig laat ik me door hem schminken als een pokkendalige St. Nicolaas. Hijzelf dost zich uit als een geillonkende Black Pete. Het mag wel gezegd worden dat we zo een excentriek duo vormen. In deze vermomming lopen we 7 dagen achtereen, dwars door een ijskoude Bijlmermeerpolder, van Amsterdam naar Weesp. Een afstand van wel 15 kilometer.

De genoemde polder is een veelvuldig terugkerend discussiepunt in de Amsterdamse gemeenteraad. Er gaat geen dag voorbij of men kan er iets over lezen.

Volgens Jasper brengt alleen Klaas de oplossing. Vandaar dit overmatig pousseren van de Klaasverschijning. De hele stad heeft hij dan ook volgekalkt met de Messiaanse smeekbede Kom Klaas. Maar het blijkt duidelijk dat hij polytheïstisch is ingesteld. Wanneer hij in een optimistische bui verkeert kalkt hij een andere boodschap op de muren, n.l. De Klazen Komen...

Het handjevol plattelanders dat ons voorbij ziet trekken is met stomheid geslagen. De meesten blijven ons geobsedeerd nakijken. Het valt niet te ontkennen dat er een grote hypnotische kracht van ons uitgaat. Men moet wel erg afgestompt zijn om daar aan voorbij te gaan. Iedere dag opnieuw is het einddoel van onze reis een

piepklein dorpscafé in Weesp. Alwaar we onze dorst met een paar pintjes bier wegspoelen...

Men kijkt zich de ogen uit het hoofd.

Op een van onze lifttochten terug naar Amsterdam besluiten we er een feest van te maken. Ons exhibitionerend optreden mag niet op een laag pitje blijven staan. Daarom nodigen wij honderden hoofdstedelingen uit om ons op onze laatste reis te vergezellen. Het idee slaat in. Invasie in Weesp!

Op het bewuste tijdstip, een donkere zaterdagavond, gaan vogels van verschillend pluimage op scooters, motors, bromfietsen, met auto's en in bussen naar dezelfde bestemming. Het piepklein café.

In de voering van mijn winterjas ontdek ik tussen allerlei rotzooi een aan een cellofaanpapiertje bevestigd plakje opium, dat ik onmiddellijk (opgelost in een vers kopje koffie) tot me neem. Verschrikkelijk stoned hiervan spring ik al krijsend op de tapkast. Mijn medespeler volgt me op de voet.

Het lokaal is tot de nok toe gevuld met luidruchtige mensen. Er kan geen kip meer bij. Alles gaat aan scherven. Vanaf mijn hoge standplaats zie ik hoe velen onder de voet worden gelopen. Maar de climax is wel de waard en zijn bebrild loensende vrouw die onder invloed van de geweldige deining door het vensterglas naar buiten worden geperst.

Aan de hekseketel die hierop ontstaat ontsnappen we gezwind. Met dank aan een bevriende chauffeur die pijlsnel en akkuraat zich een weg baant door de ook buiten in paniek geraakte menigte. Met de sirenes van GGD en politie nog in onze oren verdwijnen we in de richting Amsterdam.

– Dat gaat niet in je kouwe kleren zitten, merk ik op.

– Zeg dat wel.

Het eerst wat we in Amsterdam doen is het nemen van een hete rumgrog. Na gymnastische bewegingen te hebben gemaakt (en wat te hebben gegeten) voelen we ons zo opgepept dat we weer aan de slag gaan.

Nog minstens 2 uur lang manifesteer ik me (buiten mezelf van enthousiasme) als *The Electric Jesus*—: in Jaspers AntiRookTempel, aan het Leidseplein. Stervend aan een plastic kruis maak ik, verlicht door het flauwe schijnsel van een knijpkat, een imponerende mime. Tot slot houdt Robert Jasper in vol ornaat (gehuld in korsetten, beschilderd, 77 sjarretels om zijn linkerbeen) een redevoe-

ring over Marinus van der Lubbe. Zijn stokpaardje.

Het is de gewoonte om bij dergelijke redevoeringen grote vuren te ontsteken. Ook nu weer laaien de vlammen angstaanjagend hoog op. Een dichte rookwolk ontleemt het geboeid en ontzet toekijkende publiek de adem.

OPEN HET GRAF (december '62)

Het is siberisch koud. Temperaturen van –25 graden zijn gewoon. Mijn eens zo doorvoed lichaam vertoont de eerste sporen van hongeroedeem. Een syfilisepidemie waait door Europa. In Parijs (waar ik net een tijdje heb gelogeed) zijn al duizenden gevallen geregistreerd.

Op mijn coltrui draag ik een langgerekt (tot op mijn knieën hangend) wit wollen vest. Ik ben nagenoeg barrevoets. De resten van badslippers die om mijn tenen rafelen kan men onmogelijk met het woord 'schoeisel' betitelen.

Dakloos zwerf ik rond. Ik bevind me in een stinkend klein gehucht, ergens op de Veluwe, dat slechts over 1 kroeg, 1 abattoir en 15 huizen de beschikking heeft.

– Ik moet me nodig eens verwarmen, denk ik, en betreed het oude cafélokaal, waar ik met bibberende stem een brandewijn bestel.

Het geluk is met me. De meest ijverige slachtbaas van het naburige abattoir, de 220 pond wegende Bullie, viert juist vandaag zijn verjaardag. Hij is flink aan het trakteren.

– Neem 's aan, buldert hij me toe.

Bullie schijnt me erg aardig te vinden. De kameraadschappelijke klap die hij me op m'n schouder geeft komt zo hard aan dat het er schijn van heeft dat m'n schoudergewricht volkomen geruïneerd is. Ik zal er nog weken last van hebben.

– Zeg Bullie, vraag ik hem, heb je een slaapplek voor me?

– Als je niet vies bent van een beetje bloed en smurrie kan je vanavond met me mee naar het abattoir. Daar kan je wel pitten. Ik heb nachtdienst dan...

In een hoekje van het gebouw, tussen gestolde plakaten bloed, darmen en andere ingewanden volg ik vanuit mijn slaapzak de werkzaamheden op de voet. Het is een ouderwets bedrijf. Moderne slachtmachines zijn hier schaars. Het handwerk staat in hoog aanzien.

J. van Doorn

Invasie in Weesp

Droom of werkelijkheid? Die knellende vraag kwam vaker dan ooit opzetten. Alle waarden waren veranderd sinds een paar maanden. Het leven waarin ik terecht was gekomen, droeg de schoonheid van een bizar surrealisme, dat ver af stond van het normale doen en laten. Door al die nieuwe sensationele indrukken was het een ware ratjetoe in mijn geest geworden. Elke dag kon je rekenen op een ander spektakel. Spontaan uitgevoerde happenings waren 't. Ik zag het als een herleving van de middeleeuwse mysteriespelen en processies. Eén zo'n processie is me altijd bijgebleven als een kunstdaad van de hoogste allure. Het idee ervoor werd geboren op een zonnige maandagmorgen in oktober 1962. De overbekende geestenbezweder Robert Jasper Grootveld had in de krant gelezen dat de gemeente Amsterdam het plan had opgevat om reusachtige flatcomplexen in de Bijlmermeer te gaan oprichten. Een krankzinnig en misdadig plan.

Niet alleen dat er weer een prachtig stuk natuurschoon zou verdwijnen, maar als je dacht aan het troosteloze getto wat er uit de grond zou worden gestampt, dan rezen de haren je te berge. „Met magische middelen, Zwarte Maggi, moeten we de Bijlmer tegen de boze geesten beschermen”, zei Robert Jasper plechtig. Hij vroeg me of ik mee wilde werken, en omdat ik het hoognodig vond om mijn spieren wat te ontspannen, stemde ik gretig toe.

Iedere dag, een week lang, liepen we (ik verkleed en geschminkt als een clochardachtige St. Nicolaas en Jasper als een karikatuur van Zwarte Piet, in een kanariegeel pofbroekje) dwars door de Bijlmer, van Amsterdam naar Weesp. In de fantastische cryptische geest van Jasper was Klaas, die al eeuwenlang een grote naam in de hoofdstad had, een onvervalste waarachtige verlosser; een messias waar iedereen op wachtte. . . Ik kon het allemaal nog niet zo goed vatten, maar ik vond het allang best. Waar het mij om ging, was dat ik naar hartelust kon genieten van de poëtische clowneske gloed die aan die marsen verbonden was. Ook het al bij voorbaat falende van de processie, wat betreft het torpederen van het gemeenteraadsplan — dat zinloze maakte me hooggestemd.

Hoeveel automobilisten die ons passeerden, gaven we niet een eyecatchende kick, waardoor ze weer voor even uit de sleurmatigheid van alle dag werden gehaald! En dan de plattelanders die ons voorbij zagen trekken; meer dan

een maand te vroeg. . . Op een van de tochten kwam er een enthousiaste boer op ons af, die ons beiden een sigaar aanbood, en ons grinnikend van de pret verklaarde dat hij wel niet begreep wat we ermee bedoelden, maar hij vond het machtig allemachtig mooi.

Het einddoel van iedere trip was steeds weer een pieplein dorpscafé in Weesp. Daar dronken we een pilsje en liftend gingen we dan terug. Ondertussen was de Klaas in de polder, zonder dat we iets aan publiciteit hadden gedaan, merkwaardig genoeg al het gesprek van de dag geworden in bepaalde Amsterdamse kringen en vooral in Leidsepleincafés. We namen het besluit om via de mond aan mond-reclame op de laatste dag van de processie zoveel mogelijk mensen uit te nodigen in het genoemde dorpskroegje. Met toestemming van de waard zouden we dan bovenop de bar een totale definitieve bezwering ten beste geven.

Maar op de bewuste avond sloeg ons de schrik om het hart. We hadden wel op wat mensen gerekend, maar niet op een legioen van ongeveer driehonderd man, die vol verwachting naar Weesp waren getogen. Het had veel weg van een bestorming, een invasie. Er kon geen kip meer bij in het lokaal. Honderden stonden er nog op straat.

In het kopje koffie dat we allebei ter opkikking voor ons optreden dronken, had een haveloos uitzierend type met sluwe oogjes, een vettig, zwart, op teer gelijkend plakje gegooid. „Moet je opdrinken, dat is goed tegen de plankenkoorts”, zei ie. Wij stommerds deden het ook nog. „Wat is het eigenlijk?”, vroeg ik. „Opium”, zei ie. Tegelijk — ach en wee — voelden we het bloed loodzwaar in onze benen zakken. We werden verschrikkelijk moe. Om ons heen was het een schimmenrijk van kakelende spoken. „Komt er nog 's wat van”, werd er van heel ver weg geroepen. Het kostte een ontzettende inspanning om van de stoel los te komen. Sprekkoren klonken er nu. We maakten het niet klaar, we maakten het niet klaar. . . Er kwam alleen een traag gereutel uit onze kelen. Een geweldige deining ontstond. Er werd gevochten. Een ruit ging eraan. Een vriend hielp ons naar buiten. „Vlug de auto in!” Met loeiende sirenes arriveerde de politie. Met dat onheilspellende geluid in onze oren verdwenen we naar Amsterdam. Het was mislukt. We hadden het verloren. Het Bijlmermeer-project van de gemeente ging door!

Korektie op enige mededelingen
gedaan door J van Doorn in zijn
kolum in HP van 12, 11, 72 genoemd
"Invasie in Weesp" door R. J. Grootveld

met alle begrip voor dichtertijke of
artistieke vrijheden, moet gekonsta-
teerd worden dat het artikel "In-
vasie in Weesp" enige perti-
nente historische onjuistheden
bevat. J v Doorn schrijft dat er
in 1962 op mijn voorstel een soort
studentikore protestdemonstratie
tegen de Amsterdamse annexatie
van de Bylmer plaats vond,
dit was geen zins spel geval.

In het jaar 1962 toen ik een verschei-
ning had gehad van het beeld
"Matjes Centrum Amsterdam",
ging ik vandit beeld getuigen
en er naar handelen.

In verband met de noodzakelijk
geachte verhipping van de bin
us
is
in
36-130